

Canticle unto Peter's Grail

จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งแท่นสมโภชศิลา

สุขนาฏกรรมบนแท่นบูชา นิมิตลวงแห่งนิมิตจริงแท้
บุตรแห่งเงาเจ็ดชั้นเอ๋ย ความบาปมิได้แหลกลสลาย
ผู้ตายถูกแทนที่ด้วยดอกไม้ และผู้เป็นกัลบกกลางเปล้า

Circa 170 years ago...

— Canto I —

“ K ryie, el ison.
Christe, el ison.
K ryie, el ison. ”

รุ่งอรุณแรกของวันสมโภชแห่งประตูละออกรัศมี คีวี่วาทน์ยืนอยู่กลางมหาวิหารวินเชสเตอร์ที่หลังคาโค้งเป็นคริสตัสฟ้า
เทวะ เธอสวมอาภรณ์สีขาวนวลพร้อมปีกลายตราเซราฟิมปีกบนผ้าคลุมบ่า เนื่องในตำแหน่งแม่อธิการหรือ
หัวหน้าคณะซิสเตอร์คนใหม่ หลังจากกลุ่เชื้อผู้เป็นแม่อธิการคนเก่าหลับใหลในอ้อมกอดแห่งพระเจ้าได้ไม่นาน

ก่อนเริ่มมิสซา คีวี่วาทน์นำขบวนภคินีเปิดพิธีด้วยเสียงขับขานบทกล่อเรียและโน้ตขึ้นครีต ร่วมอ่านบทสดุดีตามลำดับ
พิธีกรรมอย่างศรัทธา จากนั้นเปล่งวาจาเป็นเสียงเดียวกับซิสเตอร์อีกหลายชีวิตที่ขับขานบทสิริรุ่งโรจน์แด่พระเจ้า
เมื่อเสียงสวดสุดท้ายจางลง คีวี่วาทน์เดินไปยังจุดศิลาคำสัตย์ พร้อมวางมือเหนือแผ่นหินจารึก— จารึกที่ว่ากันว่าถูก
หลังด้วยหมึกโลหิตของนักบุญเปโตร บิชอปแห่งนครรัฐฟอร์จูน่าองค์แรก

“ข้าถวายวิญญานนี้ต่อพระผู้ทรงมหารัศมีแสงเจิดจ้า...
เพื่อรับใช้คำสัญญาแห่งทูตสวรรค์และขับไล่มารสิ่งสุรินทร์...”

ในช่วงพิธีมิสซา คีวี่วาทน์ที่ได้เป็นผู้ถวายเทียนและตรวจสอบจอกศักดิ์สิทธิ์ เธอเผลอมองลงไปใถ้วัยจอกชั่วเสี้ยว
วินาที ขนบปั้งศีลที่ควรเป็นสัญลักษณ์แห่งพระวรกายกลับกลายเป็นเนื้อแดงฉาน ราวชั้นสังเวทที่ถูกบิดเบือน... แต่
นาทีนั้นเพียงพริบตา ทุกอย่างก็กลับคืนเป็นดังเดิม รวภาพหลอนที่ไม่ควรปรากฏ

พิธีสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์พร้อมเสียงระฆังดังขึ้นสามครั้ง ผู้คนทยอยออกจากมหาวิหาร ทิ้งไว้เพียงความเงิบโรยตัว
ปกคลุมทั่วโถง ทว่าห้วงลึกภายในใจเธอกลับรู้สึกถึงบางสิ่งที่ไหลเข้าสู่ภายใน และนั่น... คือการถูกแตะต้องจากสิ่งที่
ไม่มีรูปร่างพร้อมกับข้ามเส้นเขตของพระเจ้าเข้ามา—

เสียงฝีเท้าของท่านดังก้องขึ้นกลางหัวใจ เป็นเสียงสะท้อนจากข้างในเสมือนพระเจ้าทรงก้าวเดินในโพรงอกของข้าเอง ข้ากลืนหายใจโดยมิรู้ตัวเมื่อท่านเข้ามาใกล้ เสียววินาทีนั้น...ข้าไม่ได้ระลึกถึงบัญญัติสิบประการหรือคัมภีร์บทใดข้านึกเพียงว่า...หากท่านแตะข้าแม้เพียงน้อยนิด ข้าอาจล้มลงราวคนลุ่มหลงในตัวท่านได้ ท่านนักบุญเปโตร—

เขาสวมเสื้อคลุมนักบวชทอลายเกลียวอร่ามและรวงข้าว แต่ไร้ตราประทับของพระเจ้า ไร้แม้กระทั่งกลิ่นน้ำมันหอมที่ไซ้เจิมผู้ศักดิ์สิทธิ์ มีเพียงกลิ่นควันเก่าราง ๆ ราวรูปที่มอดไปแล้วทิ้งไว้แต่เค้า ดวงหน้าดั่งจิตรกรรมฝาผนังที่ข้าเห็นประจำทุก ๆ วัน ใบหน้าได้รูปอย่างสงบบงามตามคติศิลปะยุคฟื้นฟู แต่ไม่มีเครารกเรือแบบนักบุญในภาพโบราณ มีเพียงเงาหวดบางเรียบเรียงอย่างพิถีพิถันชวนนึกถึงขุนนางวัยกลางคน ริมฝีปากสีเข้มที่ล้อมด้วยหวดนั้น ยิ่งดูเหมือนภาพจูปต้องห้าม ทว่าดวงตาของเขากลับเป็นสีอำพันสุกเรือง ไม่ใช่สีที่ธรรมชาติควรมอบให้ผู้ใดโดยกำเนิด คล้ายเปลวไฟนรันดร์ ม่านตานั้น... เรียวยาวราวกับอสรพิษเลื้อยผ่านสวนโลกียะที่ถูกบรรยายไว้ในพระคัมภีร์ ไม่มีผิพื้อน

“ในวันศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ซาตานในคราบนักบุญอย่างท่านไม่ควรแทรกแซงยุ่งเกี่ยว”

“เจ้าสวยงามดั่งเทวทูตทศวรรค์กล่าวเอาไว้... แต่เจ้าจะงดงามกว่านั้นหากอยู่ภายใต้เงาของเรา”

“ได้โปรดกลับไปเถิดค่ะ”

เขาไม่ฟังคำพูดข้า และเมื่อถูกเขาก้าวถอยด้วยการแตะที่ท้ายทอยเบา ๆ ข้าก็ได้หลับตาลง นิ้วเย็นเฉียบแผ่ความเคร่งขรึมแต่เปี่ยมเจตนาอันได้ไล่ไปตามแนวเส้นเลือดฝ่ามืออย่างเข้มซ้ำ

“ซิสเตอร์ควีวาร์—หากพระเจ้าทรงประทานความรักแก่ลูก ๆ เหตุใดเจ้าจึงกลัวการลี้มรสของรักกันเล่า ?”

ทำไมท่านถามข้าเช่นนี้ได้ ท่านนักบุญเปโตร—

“บางรสชาติมิใช่เพื่อผู้ถือศีลในมหาวิหารเช่นข้า...” ข้าเอ่ยเสียงแผ่ว ริมฝีปากแห้งแล้งเหมือนถูกฉีกด้วยบทสวด

“มิใช่หรือ ? ” เขาโน้มกายลงมาใกล้ที่ละนิด

ปลายนิ้วเขาลูบลงต้นคอข้าคล้ายว่าเป็นขนนกของกาบรีเอลที่ร่วงหล่นลงบนไฟในมหาวิหาร และลูกเป็นเปลวเพลิงอย่างโชติช่วง

ข้าหลุดออกจากศีลเสียแล้ว... ด้วยการยอมจำนนให้ชายผู้หนึ่งเข้ามาแตะต้อง ราวกับภาชนะของจอกที่เต็มล้นจนต้องปล่อยให้พรังพรู

ข้าหันหลังกลับเพื่อเผชิญหน้าต่อชายผู้เป็นสานุศิษย์ของพระเจ้า

“ท่านนักบุญเปโตร... หยุดเถิด ข้าเกรงกลัวจะมีได้กลับไปยืนตรงหน้าแท่นอีก” ทว่าข้ากลับขยับตัวตั้งใจอยากไม่ได้เอาเสียเลย

“ไม่ต้องกลับไป” เขาโน้มกายกระซิบ

“เพราะแท่นบูชาที่แท้ หาใช่หินศักดิ์สิทธิ์ไม่ แต่คือเรือนร่างของผู้สรรเสริญ...”

“และข้าจะสวดบทสวดต่อเนื้อหนังของเจ้า— ตราบนานเท่าที่ข้ามีใจ”

— Canto II —

“Confiteor Deo omnipotenti,
et vobis, fratres,
quia peccavi nimis.”

ร่างของเขาโน้มต่ำลงมาราวเงาสะท้อนจากบานกระจกแก้ว... สะท้อนสิ่งที่ข้าพยายามฝังไว้ใต้จิตวิญญาณศรัทธา
ตราบตลอดหลายปีที่ผ่านมา หรือบางที... สิ่งนั้น... อาจไม่เคยถูกประทานจากสวรรค์ตั้งแต่แรก สิ่งนั้น... อาจเป็น
เพียงเศษเสี้ยวที่พระองค์ทรงลืมใส่ไว้ในข้าตั้งแต่เริ่มต้น
ข้าหลับตาอีกครั้ง แต่ภาพในหัวกลับกระจ่างกว่าที่เคยเป็น... เห็นแท่นบูชาที่ข้ากวาดถูทุกวัน กลายเป็นตัวข้าเอง
เห็นน้ำมันตื้นในกาน้อยกลายเป็นหยาดเหงื่อที่ไหลจากขมับ และสายตาของเขา— กลายเป็นเปลวเทียนที่ลุกไหม้บน
แท่นนั้น

“พระองค์ไม่เคยห้ามความปรารถนาเลย...” เขาเอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ ขณะปลายนิ้วหนึ่งวาดลงกลางกระดูกอก
ของข้า ราวจะสลักกางเขนใหม่ไว้ในเนื้อหนัง “พระองค์เพียงไม่ต้องการให้เจ้าสิ้นเปลืองมัน... กับคนที่ไม่คู่ควร”

กลิ่นกำยานแห่งพิธีกรรมยังคลละคลุ้ง ราวหมอกพรางเวทที่ซ่อนร่างเธอไว้จากความเป็นจริง ดวงตาสีอำพันเรืองแสง
ของเขาในความมืดนั้นคือดวงไฟเดียวที่ชี้นำใจเธอให้หลงทิศ
ข้าควรทบทวนบาปในบทภาวนา แทนที่จะหลงนึกว่าเสียงกระซิบของเขาคือวณะจากพระหัตถ์สวรรค์—
แต่สัมผัสนั้น... แทรกผ่านเปลือกกายเข้าไปถึงก้อนเนื้อที่กำลังเต้น
สัมผัสที่แม้แต่ผู้ถือศีลในคืนวันมหาพรต ก็ไม่อาจถ่วงตนเองได้ หากเพียงแค่เคยจดจำ

“อย่าขับร้องบทสวดเลย ชิสเตอร์...” เขากระซิบพลางวางมือแนบลงบนผ้าคลุมบ่าที่ปักตราเซราฟิมหกปีก
“เวลานี้ไม่มีใครเฝ้าบัลลังก์สวรรค์ เจ้าไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครได้ยิน”

ข้ารู้สึกว่าร่างกายตนเองเปิดออกด้วยศรัทธาอันย่อนแอ เลือคลุ่มชิสเตอร์เหมือนหลุดหายไปใมนิภาพ
เหลือเพียงกายเปลือยเปล่าที่ยินยอมต่อทุกพิธีกรรมที่เขาจะทำลงบนเนื้อหนังอันเคยถูกตีตราว่า “บริสุทธิ์”

“เทวทูตทั้งหลายมิได้ตกจากสวรรค์เพราะเกลียดผู้ศรัทธาอย่างเจ้า” มือของเขาเลื่อนผ่านซอกคอ แหวกเส้นผมที่
เปียกชื้นด้วยเหงื่อและบาปที่ยังไม่ก่อ... “หากเพราะพวกเขามีความรู้สึกรักมากพอที่จะทำลายตัวเองเพื่อสัมผัสเจ้า
ต่างหาก”

ริมฝีปากของนักบุญเปโตรแนบลงบนผิวข้าอย่างแผ่วเบา จนข้าคิดไปเองว่านั่นคงเป็นลมหายใจของพระองค์
แต่นั่นคือจูบจากซาตาน

“เราไม่ใช่ นักบุญ... และเจ้าไม่ใช่ผู้ศรัทธาในพระเจ้าอีกแล้ว” เขากล่าว ก่อนจะจับมือข้าแน่นแนบกลางอกตน
หัวใจที่ไม่เต้นนั้น... เย็นราวกับถูกแช่ในน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่บิดเบี้ยว ข้ารู้ประจักษ์ทันทีว่าเขาไม่ใช่ผู้ใดจากแดนสวรรค์

ในนาที่นั้น ข้าได้ตระหนัก—

ข้าไม่ได้ยืนอยู่ในมหาวิหารอีกต่อไปแล้ว แต่กลับอยู่ในดินแดนที่เขาสร้างขึ้น ฝันที่รังสรรค์โดยใครคนหนึ่งที่สวม
ใบหน้าของนักบุญ แต่ภายใต้ดวงตาอันเปี่ยมเมตตาคุณนั้นกลับมีเปลวไฟของนรกซ่อนอยู่

“รู้ไหม ? เลือดของเรา... ที่ใช้จารึกสัตย์ไว้ได้เท่านั้น ยังอุ่นอยู่เสมอ” เขากะชิบพร้อมยกมือข้าแตะแนบอกตนเองอีกครั้ง “และต่อจากนี้...เจ้าจะเป็นผู้แบกรับมันแทนศิลาบุญญ์ดี”

ราวกับภวังค์ ข้าถูกโอบกอดด้วยคำโกหกที่งดงามเกินกว่าจะปฏิเสธ ข้าถูกรอบครองด้วยการแตะต้องจิตวิญญาณที่ถูกปนเปื้อน... เสมือนน้ำเสกในภาชนะศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกหยดหมึกสีดำลงไปแค่หยดเดียว แต่ทั่วทั้งภาชนะจะไม่มีวันกลับมาบริสุทธิ์อีก

เมื่อเขาแนบริมฝีปากลงบนไหล่ ข้าสะท้อน

“ได้โปรด... นี่ไม่ใช่การกระทำที่ดีของผู้เชื่อฟังพระเจ้าค่ะ”

“อย่าสารภาพกับพระองค์เลย ซิสเตอร์...”

ทุกจูบของเขาเหมือนบทขับร้องจากสวรรค์
แต่เสียงสวรรค์นั้นไม่อยู่บนฟ้า—มันอยู่ระหว่างเรียวขา
ระหว่างเนินศีลธรรมที่ข้าห้ามใครแตะต้อง

และเมื่อเขากะชิบถ้อยประโยคสุดท้ายข้างหู

“สารภาพกับเราเถิด... เพราะเราจะฟังเจ้า— ทุกคืน ทุกบท ทุกบาป”

ข้ารู้แล้วว่า— ข้าไม่มีวันตื่นจากฝันนี้ได้อีกแล้ว...

— Canto III —

“Hoc est enim Corpus meum,
quod pro vobis tradetur.”

พระเจ้าทรงประทับอยู่บนสรวงสวรรค์...
แต่ ณ ตอนนี ข้ารู้... ว่าพระองค์กำลังทอดพระเนตรข้าอยู่ ผ่านดวงเนตรของชายผู้นี้

ในม่านเงามืดของมหาวิหารด้านใน—
หลังม่านกำมะหยี่ที่ซ่อนรูปเคารพบูชาและกลิ่นธูปเก่า ๆ ข้ากำลังถูกคลี่คลายออกทีละชั้น
เสื้อคลุมซิสเตอร์หลุดจากไหล่ลงมาราวผ้าคลุมแท่นศีลที่ลื่นหล่นจากมือเช่น
กายของข้าเหลือเพียงผิวเปลือยเปล่าที่เปิดออกต่อพระพักตร์ของผู้สวมรำนักบุญ

เขาโน้มตัวลงพร้อมลมหายใจอุ่นชิดผิวข้าแทนคำถาม
แต่ข้าพยักหน้าไปแล้ว ทั้งที่ไม่มีคำใดเปล่งออกมา

“เจ้ายินยอมหรือ ซิสเตอร์ ? ”

“ข้ายินยอมยิ่งกว่าการเข้าสู่เพศบรรพชิต”

เขาใช้ลิ้นแตะตรงเนินอกแล้วลากเป็นเส้นอย่างอ่อนโยน เหมือนนักบุญที่กำลังใช้แปรงจุ่มน้ำมันเจิมร่าง
ของหญิงพรหมจารีก่อนทำพิธีศีลล้างบาปในวันอีสเตอร์

ข้าหายใจไม่ออก... มันแตกกระเจิงเหมือนเสียงลูกกระดิ่งที่แกว่งในวิหารร้าง
สิ่งนี้เป็นความจริงยิ่งกว่าทุกคำสอนที่ข้าเคยเชื่อเสียอีก

เมื่อเขาจูบริยวชาและแยกมันออกจากกัน ข้ากลับไม่รู้เลยว่าร่างข้าเปิดรับเพราะอะไร
หรือเพราะพระเจ้าที่อยู่ในตัวข้าเองกันแน่...
แล้วเขาก็— สอดนิ้วลงมาราวกับหย่อนผ้าคลุมพระแม่ลงสู่จอกศักดิ์สิทธิ์ กายข้าสะท้อน ปลายลิ้นข้าเผย
มือข้ากำบ่าเขาแน่นเป็นที่ยึดเหนี่ยวดุจไม้กางเขนกลางพายุ

ข้าแตกออก— ใจแตกก่อน แล้วจึงตามด้วยกล้ามเนื้อที่เกร็งแน่น สะโพกข้าสั่นระริก
สอดรับกับทุกการเคลื่อนไหวที่เขาระบายลงมา

“เจ้า...คือพระคัมภีร์บทใหม่”

“อ..า...”

“เราขอเขียนลงในร่างเจ้า... ด้วยเลือด ด้วยลิ้น”

เขาสอดลึกเข้าไป
นิ้ว และใจ และจิต
ควีวาร์ห์... แตกในทุกชั้นเชิงความเป็นซิสเตอร์
และก่อกำเนิดใหม่ในฐานะสตรี
ไม่ใช่สาวพรหมจารีผู้เคยตั้งสัตย์ปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้า

ข้าครวญครางไม่เกรงใจมหาวิหาร
และเมื่อข้าร้องให้ออกมาด้วยแรงสะอื้นที่ไม่อาจกลั้น นั้นไม่ใช่ น้ำตาของความบาปหรอก
เพราะพระเจ้าได้เสร็จไปพร้อมข้าแล้ว...

— Canto IV —

“Sanctus, Sanctus, Sanctus,
Dominus Deus Sabaoth.”

ไม่มีแสงเทียนจากแท่นบูชาแต่เปลวไฟในท้องข้าร้อนร่ำ ราวถูกจุดด้วยคำสวดภาวนาที่ไม่มีใครกล้าระลึกถึง เขา
แบกข้าไว้ในอ้อมแขนไม่ต่างจากนักบวชผู้ชูปังสุกในมือเหนือศีรษะเพื่อถวายพระเจ้า

“เจ้านี่เอง...พิธีกรรมที่เราเต็มใจบูชา”

เขาวางข้าวบนโต๊ะไม้เก่าที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นแท่นบูชาเล็กในห้องสารภาพบาป แผ่นไม้เย็นเฉียบจรดแนบผิวหลังจน
ขนลุกพราง แต่เนื้อข้ากลับร้อนฉ่ำดุจเปลวเพลิงแห่งเพนเทคอสต์ ผ้าคลุมหัวซิสเตอร์ของข้าถูกปลดลงอย่างนุ่มนวล
ราวกับเวลล์มโบราณที่ถูกลอกออกจากหนังสือพระคัมภีร์ เพื่อเปิดเผยพระวณะแห่งกามารมณ์

ริมฝีปากของเขาได้จากไพลาร้าลงมายังหน้าท้องข้า จมพิตอันเชื่องช้าที่เอ่อล้นไปด้วยแรงบูชา
เหมือนการแตะจูบเท้าของผู้ศักดิ์สิทธิ์ ก่อนเข้าสู่พิธีแห่งการถวายร่าง
เขาแตะหว่างขาด้วยปลายนิ้วสองข้าง แหวกออกช้า ๆ ราวกับเปิดปีกประตูพระวิหาร
ภายในซ่อนเพียงกลิ่นชื้นแห่งพรหมจรรย์ ที่ยังไม่เคยถูกย่ำกรายด้วยบทบัญญัติบิด

“ภายในเจ้าช่างชื้น...”

แท่นบูชากลายเป็นเตียง การแทรกซึมกลายเป็นการเข้าสู่พันธสัญญาใหม่
เสียงครางกระเส้ากลายเป็นบทสวดของผู้เผยวณะ

เขาสอดกายเข้ามา— อย่างเนิบช้าแต่อัดแน่น
น้ำหนักแห่งร่างกายเขาคดลงมาจนกระดูกเชิงกรานข้าแทบสั่นสะเทือน

“อา... พระองค์... โปรดให้อภัยข้า...”

ข้าจิกผ้าลินินใต้ตัว ยกสะโพกขึ้นรับแรงกระแทก เขารวดสะโพกเร็วขึ้น...แต่แวต่ายังแน่วแน่ประหนึ่งกำลังสวด
ขอเมตตาจากพระองค์เจ้าเพื่อให้อภัยบาปนี้

“พระองค์ไม่ได้มองเจ้า เป็นเราเองต่างหาก”

เขาดันสะโพกเข้าอีกครั้ง
หนึ่ง
สอง
สาม...

ฝ่ามือของเขาวางลงบนหน้าท้องข้า พลันกดเบา ๆ แล้วเลื่อนขึ้นมาบีบเต้านม เหมือนจะปลุกชีวิตให้ข้ากลับมาสู่
ความเป็นจริงในนิมิตที่เขาสร้างขึ้น

“เรายังไม่เคยลบล้างความเชื่อเจ้าเลยนะ ซิสเตอร์...
เป็นเจ้าเอง... ที่แปรเปลี่ยนศรัทธาพวกนั้น”

เขาคดสะโพกเข้าลึกขึ้น
ข้าเผลอกรีดเสียงออกมาจนแผ่นหลังยกสูง

“อา... พระเจ้า...”

“พระเจ้าไม่ได้ยินเจ้า... แต่เป็นเราที่ได้ยิน”

ข้าร้องออกมาดังขึ้น ครางกระเส้าจนบทสวดกลายเป็นเสียงกรีด

เขากระแทกเข้ามาอีกไม่กี่ครั้งก่อนปลดปล่อย

แล้ว...ข้าก็ถึงจุดสูงสุด เหมือนเปลือกสีที่แตกกลางมิสซา
น้ำในตัวข้าหลังริน...ไม่ต่างจากน้ำศักดิ์สิทธิ์จากหินแห่งโมเสส
เขาเองก็บรรลู่... พ้นความอบอุ่นเข้ามาในโพรงข้า

เราทั้งสองพังทลายลงพร้อมกัน หายใจรวรินเหมือนเสียงออร์แกนที่ลดต่ำ หัวใจข้ายังคงสวดภาวนาต่อไป...
แม้ไม่มีใครฟัง...

“Amen... Amen...”

— Canto V —

“Libera me,
Domine, de somno peccati...”

ข้าตื่นขึ้นพร้อมกับลมหายใจที่ยังไม่กลับสู่จังหวะเดิม เป็นหัวใจที่เต้นร้าวระงังสั่นไหวจากปลายเชือกที่ถูกปล่อย
ทิ้ง และในวินาทีแรกของสติ ข้าเผลอเอื้อมมือไปยังอีกฟากของเตียง

—แต่ไม่มีใคร

ไม่มีร่างเปลือยเปล่าอันเร้าร้อน ไม่มีเสียงครางกระเส้าที่ยังหลงเหลือในอากาศ ไม่มีแม้แต่รอยจูบที่เขาทิ้งไว้
มีเพียงผ้าห่มหยาบจากห้องนักบวช กลิ่นน้ำมันหอมระเหย และแสงเทียนที่ค่อย ๆ ละลายลงบนเชิงเทียนไม้

ข้าฝันไปหรือ ?

ข้าฝันไป...ข้าฝันว่าเขากลับมาในเงามืด ในคำสวดภาวนา ในทุกจังหวะการเต้นของหัวใจข้า
ข้าควรละอายมัยนะ... หรือควรรำลึกว่าสิ่งนั้นคือประสบการณ์แห่งการประทับของพระเจ้า
หรือแท้จริง...เป็นเพียงการล่องลอยจากซาตานในคราบนักบุญ

ข้าเดินไปยังอ่างล้างหน้า ข้าระพิพหน้าด้วยน้ำเย็นจนเยือกถึงไขสันหลัง แต่น้ำเย็นนั้นไม่อาจชะล้างความรู้สึก
ที่ยังร้อนอยู่ในโพรงกายได้เลยแม้เสี้ยวเดียว...

ข้านั่งคุกเข่าต่อหน้าไม้กางเขน ริมฝีปากพร่าถ้อยคำสารภาพ แต่ใจ... กลับยังจับจ้องภาพเขาในความฝัน
ความสุขนั้นไม่ใช่สิ่งที่ข้าควรเก็บไว้ —แต่มันขัดแย้งจนข้าไม่อาจทิ้ง

“พระเจ้า...” ข้าพูดเสียงเบาราวกระซิบ “หากความฝันนั้นคือบาป ข้ายินดีชดใช้...”

“แต่หากมันเป็นปฐมโอสธของความปรารถนา โปรดอย่าทรงลบเลือนมันไปจากข้า...”

ใต้เงาไม้กางเขน ข้ามิใช่ภคินีแห่งพระองค์ หากแต่เป็นเจ้าสาวในเงาพระพักตร์ที่เพ่งผ่านพิธีวิวาลับ
กับองค์เหนือสวรรค์ หัวใจข้าเต้นอย่างสับสน คล้ายการร้องประสานของนักขับร้องที่ยังไม่ตกลงจังหวะ

“ข้า...มิได้ตื่นจากฝันเลย ? ”

“หรือข้าคือหญิงคนบาปในพระคัมภีร์...ที่เฝ้ารอการให้อภัยจากองค์พระผู้เป็นเจ้า... ด้วยความหวังลึกที่สุด...ว่า
พระองค์จะไม่ทรงให้อภัยแต่ข้า...”

— Canto VI —

“Et ne nos inducas in tentationem...”

ข้าเห็นเขาทุกครั้งที่เปิดเปลือกตา เกร่างในชุดคลุมดำของนักบวชยืนอยู่ท้ายทางเดิน
หรือบางคืน...เพียงอยู่ตรงมุมห้องสารภาพบาป—ไร้เสียงแต่เต็มไปด้วยสายตา
เขาไม่แตะต้องข้าอีก ไม่เอื้อนเอ่ย ไม่กระซิบชื่อข้า เพียง...มอง เหมือนจะถามว่า

“เจ้าจำเราได้หรือไม่”

ข้ากลืนหายใจทุกครั้งที่ต้องย่างเท้าเข้าโบสถ์ แม้ไม่มีใครพูดถึงเขามากขึ้นในฐานะนักบุญหรือในฐานะชาตาน
ที่กล้ากราย แต่ทุกสายตาในอารามกลับหันมามองข้าหลังวันสมโภชนั้น

“เมื่ออิการ... วันนั้นท่านทรุดลงจริง ๆ นะคะ หลังเสียงระฆังจบพิธี”

“เรานึกว่าท่านเป็นลมเพราะอดอาหารเพื่อเตรียมจิตก่อนไปแทนเสียอีก”

“ถ้าท่านยังรู้สึกไม่ดี... เราจะช่วยจัดการบทสวดแทนก็ได้ค่ะ”

เสียงกระซิบของภคินีแต่ละรูปเปี่ยมด้วยความห่วงใยข้า แต่ข้ารู้ดี... ว่าข้าไม่ได้ป่วยไข้เพราะร่างกาย
หากเพราะอะไรบางอย่าง...ที่กัดกร่อนภายในใจ

สักพักหนึ่ง มีซิสเตอร์สูงวัยเดินเข้ามาหาข้าและกล่าวว่า

“กลิ่นในห้องเมื่ออิการเมื่อคืน...มิใช่น้ำมันศักดิ์สิทธิ์ที่ฉันรู้จัก
มันคือกลิ่นควันจากไฟเก่าที่ดับไปแล้ว— เช่นเดียวกับในฝันที่ฉันเคยหนีจากมันไม่พ้นเมื่อสี่สิบปีก่อน”

ข้าชะงัก... หัวใจร่วงวบลงกลางอก พลันรีบเงยหน้าขึ้นสบตาซิสเตอร์ผู้นั้นนัยน์ตาเธอไม่ตำหนิข้าแม้แต่น้อย
เพียงแค่จ้องมาด้วยความเหนื่อยล้า
ข้าค้อมศีรษะให้ซิสเตอร์สูงวัยตรงหน้าอย่างช้า ๆ

“ข้าจะตั้งสติให้มากกว่านี้ ขอขอบคุณท่าน...”

แต่เมื่อร่างเธอลับหายไปใเงาเส้าโบสถ์ ข้ากลับรู้สึกเหมือนถูกทิ้งไว้กลางอากาศอันบางเบา

คืนหนึ่ง ข้าได้ยินเสียงเขาในฝัน

“เรายังอยู่ในเจ้าทุกคืนวัน เพราะเจ้าร้องหาพระเจ้าในขณะที่เจ้าร้องด้วยเสียงอ่อนหวาน”

ซิสเตอร์น้อยผู้ดูแลข้าเล่าว่า... ในวันสมโภชนักบุญเปโตรที่ผ่านมา หลังพิธีกรรมดำเนินไปอย่างสงบ
เมื่อเสียงระฆังสุดท้ายจางหายและเปลวเทียนดอกกลีบลีมอดดับตรงแท่นบูชา
ทันใดนั้นเอง—ข้าก็หน้าซีดจืด หัวใจเต้นรัว ลมหายใจติดขัด เหงื่อเย็นไหลรินจากไรผมสู่ชอกคอ
แล้ว... ข้าล้มพับลงตรงหน้าพรหมบูชา ศีรษะกระแทกพื้นหิน ผ้าคลุมศีรษะปลิวตกข้างกายดังสายชะตาถูกตัดขาด

เสียงก้าวเท้าซิสเตอร์น้อยดังขึ้นหลังประตุมหาวิหาร

“แม่อธิการคะ !? แม่อธิการ ! ”

มีเสียงคนเปิดประตูดังพลั้วะ แล้วความวุ่นวายก็เริ่มขึ้นทันที
แสงตะเกียงกรูกันเข้ามาอย่างระแวงและตกใจ แต่ดวงตาข้ายังคงจ้องอยู่ที่เงาไม้กางเขนบนผนัง

ใครบางคนบอกว่าข้าเป็นลม แต่ไม่มีใครได้ยินเสียงครางของข้าในลำคอ— เสียงนั้นมีใช่เสียงของผู้บริสุทธิ์
แต่เป็นเสียงของหญิงคนบาปที่เฝ้าคร่ำครวญถึงใครคนหนึ่ง ไม่มีใครได้ยิน...

ข้าถูกพยุงขึ้นเตียงในห้องพักแม่อธิการ
คำถามมากมายถูกกลบเกลื่อนด้วยคำว่าอ่อนเพลียจากภารกิจ
และหลังจากวันนั้นไม่นาน เมื่อทุกคนหลับใหล...

ข้าสะดุ้งตื่นกลางดึกอีกครั้ง เหงื่อขึ้นรอบอก หัวใจเต้นร่าวกกับเพ็งเสร็จสิ้นพิธีกรรมในความมืดนั้น
ข้าจึงได้รู้— ความทรงจำนั้นไม่ใช่สิ่งที่หายไปเมื่อสิ้นคำสารภาพบาป หากแต่คือเศษเสี้ยวของศรัทธา
ที่หลอมละลายเป็นเนื้อเดียวกับร่างข้า... กลายเป็นความปรารถนาต้องห้ามที่ไม่กล้าสารภาพ

ข้าอยากลืม... ยิ่งภาวนา ยิ่งจำ
ข้ายังเฝ้าหลบเงาเขาในความฝัน... เงานั้นกลับมายืนเคียงข้าในบทสวด แทรกอยู่ในวรรค Amen ที่ข้าร้อง
ไม่ต่างจากเสียงกระซิบที่ยังติดในลำคอ

ข้าอยากเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ในทุกครั้งของการคุกเข่าลงต่อหน้าเทวรูป ข้ากลับเป็นเพียงหญิงคนบาปที่พรั่นภาวนา
ไม่ให้พระองค์ลบล้างรอยจูบจากความฝันนั้น
และในคืนที่เราพบกันอีกครั้งในห้วงภวังค์—ในเงาสะท้อนของกระจกแก้วศักดิ์สิทธิ์ กายข้ายังครองพรหมจารี
ทว่าจิตนั้นกลายเป็นเจ้าสาวของใครบางคน

—ข้ากลับยิ่ง
เพราะว่าแม้จะสวมอาภรณ์ภคินี แต่ก็มีได้โดดเด่นเดียวในบาป

— Canto VII —

“Crucem tuam adoramus, Domine...”

รุ่งสางคลีคลุ้มอารามเหมือนผ้าคลุมจากพระมารดา แสงแรกแห่งวันเจิดจ้าเกินกว่าจะทนมอง
ความร้อนในอก...หายไป ความวูบไหวในโพรงกาย...เหือดแห้ง

ข้าเดินตามทางเดิม สู่อารามเดิม ล้างผ้าปูที่นอน ภูผินโบสถ์ ปลูกดอกไม้ริมหน้าต่าง ทำหน้าที่แม่อธิการ จัดการเอกสาร ไม่มีใครมองว่าข้าเปลี่ยน เพราะข้ากลับมาเป็น “ซิสเตอร์ควีวาร์” คนเดิม

ในความเงียบของทุก ๆ วัน ข้าหัวใจยังจดจำ —ไม่ใช่เพื่อเสภาพข้า ไม่ใช่เพื่อรำพึง แต่เพื่อยอมรับว่าเพียงชั่วครู่ ชั่วคราว จิตวิญญาณข้าไม่ได้เป็นของพระเจ้า

ข้านั่งอยู่ใต้เงาไม้กางเขนในห้องสวดมนต์ ไม่ทั้งเก่า มีเสี้ยนหยาบ ขอบยังมีคราบเทียนจากคืนปัสกา และในโดดเดี่ยว ในห้องห้องนี้... ข้าได้ยินเสียงของตนเองในคืนก่อน เสียงร้องครางของหญิงคนหนึ่ง ผู้มีไข้ภคินีแห่งพระองค์ แต่คือเจ้าสาวในเงาของบาปที่ร้ายแรง

ไม้กางเขนนี้จำทุกบทสวดที่กลายเป็นเสียงครวญคราง

ไม้กางเขนนี้จำทุกสัมผัสที่ข้าฝากไว้กับแท่นบูชาในฝัน จำแม้กระทั่งชื่อเขาที่ข้าระลึกข้าอยู่ในใจ แม้จะมีได้เอย่อก

ข้าลูบเนื้อไม้แห่งหยาบด้วยปลายนิ้ว ไม่เก่าที่เคยตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้า... บัดนี้ ไม้กางเขนได้ตรึงข้าไว้กับ ความทรงจำที่ไม่มีวันไถ่บาป ข้าหลับตา ภาวนา และรู้สึกได้ว่าในโพรงกายข้า ยังหลงเหลือเขาอยู่ในความรู้สึก

ข้าอยากตะโกนใส่ไม้กางเขนว่า “ข้าขอโทษ” ขอโทษที่ศรัทธาเคยสั่นไหว ขอโทษที่กายเคยแย้มรับใครอื่น ขอโทษที่หัวใจยังไม่อาจบูชาองค์เดียว

ข้าคุกเข่าปล่อยร่างให้จมอยู่ใต้ร่มเงาแห่งกางเขน ผ่าคลุมของข้าหลุดจากบ่า ร่วงลงเหมือนม่านพระวิหารฉีกขาด ในวันพระองค์สิ้นลม ริมฝีปากเอ่ยบทสวด... แต่ในหัวใจยังคงหลงเหลือเสียงกระซิบจากเขา —เสียงที่ข้าไม่อาจลืม

“เจ้านี่เอง...พิธีกรรมที่เราเต็มใจบูชา...”

เขาพูดอย่างนั้นในฝัน และข้าก็ตอบสนองไปทั้งกายและใจที่แตกเป็นเสี่ยง ๆ

“พระเจ้า...ข้าขอโทษ ที่ใจข้ามิได้รักดีแต่แต่พระองค์เท่านั้น...”

ข้าซุกใบหน้าแนบพื้นหินเย็น อ้อนวอนให้พระองค์ลบล้างบาป...

ไม้กางเขนตรงหน้าเงยขึ้น แต่เงานั้นทอดทับมายังข้า คล้ายจะกล่าวว่า

“รับเถิด...ไม้กางเขนนี้ คือความรักและโทษทัณฑ์ในคราเดียวกัน”

ไม้กางเขนตรงหน้าดูเหมือนจะมีเงาร่างอีกคนพึงอยู่ คล้ายชายผู้หนึ่งที่ถูตรึงด้วยบาปเดียวกับข้า— ความปรารถนา

ข้าจ้องเงาร่างนั้น—ภาพลวงหรือเรื่องจริง...?

เขายืนนิ่งใต้ไม้กางเขน รวบรวมรอให้ข้าเอ่ยนามเขาอีกครั้ง...

แต่ข้าทำได้เพียงก้มหน้าแนบพื้น เย็นเยียบและหนักอึ้งจนแทบหายใจไม่ออก

เพราะข้าไม่อาจแยกออกได้ว่าใครคือพระเจ้า และใครคือคนที่ข้าฝันถึง

“พระองค์จะทรงให้อภัยข้ามั๊ย...”

ข้าไม่แน่ใจว่าคำถามนั้นส่งถึงปากฟ้าหรือเปล่า หรือเป็นเพียงเสียงที่สะท้อนผ่านหินตรงหน้า แต่ไม่ว่าทางไหนก็ไม่ตอบ
ทว่าเพียงทอดเงาเข้มกว่าเดิม เหมือนยอมรับบาปที่เมื่ออิการเช่นข้าได้ก่อเอาไว้ และโอบกอดข้าไว้พร้อม ๆ กัน

จากวันนั้น ข้าดำเนินชีวิตเป็นภคินีผู้อุทิศตนแด่พระเจ้า ปลุกดอกไม้ จัดแท่นบูชา เอ่ยบทสวดตอนเช้า ในยามราตรี
ข้าไม่ฝันถึงเขาอีกแล้ว

หรือบางที...

ข้าอาจเพียงฝันต่อไป โดยไม่รู้ว่ตนยังไม่ตื่นก็เป็นได้

— Caoímhe Winchester —